

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

Sserbske njeđzelske kopjeno.

Wudama šo kóždu šobotu w Šmolerjež knižiczišczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedykatu 40 np. dostacž.

Reminiscere.

Łut. 9, 51—56.

Jesuf je na puću do Jerusalema, šo by čerpił, kaž běšče wěšcžene. Čzaž běšče dopjelnjeny. Duzy na puću pschińdže wón do Samarišceje. Wón póbła přjednj šwojich póbłow, šo bychu jemu hospodu pschihotowali. Přjednj njeho džě ta proštwja: Wšmicže jeho horje! Čzi wobydlerjo pač šo wobaraja jeho horje wsacž. Jan a Jakub šo roshněwataj na tych ludzi a čzjedža na nich wohen i njebjes padnycž dacž; ale Jesuf jimaj wobara. Tež nětko Šbóžnik póbłow trjeba, jemu hospodu pschihotowacž. Tež na naš pschińdže to šłowo: „Wšmi jeho horje!“ A tole napominanje dyrbinj my dale njescž.

Dwoje napominanje w póstnym čzašu:

1. Wšmi Jesufa horje;
2. Nješ tole napominanje dale.

1. To městacžto, w kotrymž Jesuf hospodu pyta, šo w tekscze njepomjenuje. Jesuf da šwoje pschińdženje pschipowjedacž. Wón je šo dał do přjednj pschipowjedacž, přjednj hacž je do šwěta pschischoł, psches profetow. Tež džěnka šczele wón šwojich póbłow a da prošncž: Wšmicže Jesufa horje! Tam je wón někotrych póbłow wupóbłał, šnano dweju abo tjoch. Wón ma wjele šlužomnikow. Wšitzy dyrbja jemu šlužicž. Tež wješela a šrudoba šu jeho póbli. Je šo wón tebi hižom pschipowjedacž dał? Wěscze. Nětko šašo psches šłowo Bože. Wón čze w póstnym čzašu i połnym žohnowanjom šwojeho šchiza

š nam pschińcž. Njetrjebacže wy wšitzy wodacže hrěchow? Wodacže hrěchow čze wam dacž. Šchizowany je wam jo dobnj. Njetrjebacže wy mēr? Šchtrafa leži na nim, šo bychmy my mēr měli. Njetrjebacže wuhojenje ša šwoje ranj? Wšes jeho ranj šmy my šahojeni. Njetrjebacže trošhta we šwojim čzerpjenju? Wón je wašch trošcht. O duž wšmicže jeho horje! Kač je možno, jeho wotpošacž? A tola šo štanje. Tam w Samariji jeho wotpošacž, dokelž běšče šwoje woblicžo do Jerusalema wobrocžil š hiežu do Jerusalema; pschetož Samarišzy žaneho towaštwja še Židami njemějachu. Dale pschicžina, šo jeho tam horje njewšachu, je tola hišcže rošmicž. Ale ščto može to rošmicž, hdyž šchescžijenjo jeho nječadža horje wsacž? A tola je hušto ta šama pschicžina kaž tam: Haj, hdy by Jesuf do Jerusalema njeshoł! Hdy by šo wo šchizju a čzerpjenju njepředowalo! Šeno šo šebi wón njeby žadał, šo bychmy šlědžili ša jeho štopami! A tola wšmi jeho runje horje jako teho čzerpjazeho, šchizowaneho; daj šebi jeho wotrocžkowski šchtalt lubicž, potom budžesh runje derje šhmanj, jeho tež w šchtalcze krašnosće wobladacž a džěla mēcž na jeho krašnosći.

2. Ščtož je Jesufa horje wsak, ton njeh to napominanje dale nješe: Wšmicže Jesufa horje! To pač dyrbi šo na prawe wašcnje štač, niž tak, kaž čzyschtaj Jan a Jakub wohen dele padnycž dacž na Samaritškich ludzi, kiž jeho horje njewšachu. Wěscze leži w jeju šahorjenju lubosć š Jesufej — ale tola jako šchescžijenjo njěšměmy i mječom a wohnjom ludzi š temu šnjesej wobrocžicž čzycž

(scht. 54). Niz se slym słowom, i czelnym roshorjenjom, niz i lesczu a i mozu chzemy temu Knjesej pucz pschihotowacz, ale i czistej myslu. Niz woheń dyrbimny i njebeš dele wołacz, człowjekow sniczicz, kaž tež niz schczěpomzy sapalecz, hinał wěrjaznych spalicz — ně, hdyž chzemy, so by woheń i njebeš padnył, njech to žadny drugi njeje, khiba tón, wo kotrymž je Jesuš prajil: „Sswjaty Duch budže waš i wobnjom kschiczicz!“ Tutu kschćenizu Ducha chzemy šebi sa naš a sa druhich požadacz! Ach, so bychmy šhrězi byli wot płomjenjom šwjateje lubošče i Jesuše! Čze-hodla jeha lubujemy? Dofelž je wón tón, kiž je pschichoł, niz so by człowjekow dušche stasyl, ale so by je šdžeržal. Wšmi jeha horje, woštaj jemu hospodu a pschihotuj jemu pola druhich hospodu i czichim duchom!

Šamjen.

Psched wyškej židowskej radu, abo: — duchownym šudom.

Psched radu židowskej Knjes steji šwjaty,
Nasch wyschšiměchnik wěcznje miłosčiwny,
Se mózne rěčal šłowa, krašne džiwny
Mjes ludom činił, — nětk do šuda daty.

Kaž šłóštnik najhóršchi tam steji jaty,
Kiž w towaštwje bě štajnym i Wótjom žiwny,
Wšchěch šrudnych troštat, bėdnych lěkar miły,
— Psches měšchnikow je do šudženja wsaty.

Psched nimi prawdu Božu wobkručzuje,
So i Wótza porodženy Šsyn je Boži,
— Šim i pschihahu to wobtwjerdžuje kručže;

Pał lescz a hruba šłóscz šo šjednoczuje,
So kšód šo jeha prošče i šmjerezi škoži.
— Kał njewušlědžomne šu Bože pucže! —

U.

Pokutny džej.

Čzichi pjatl a pokutny džej, to štaj dnjej, na kotrymajž čzišchina knježi na torhošchězach a drohach, čzišchina w domach a dworach, čzišchina tež we wutrobach a dušchach. Čzichi pjatl je kšičiž na Golgatha, kotryž čziščinu poruča, pokutny džej pał kšičiž w ludu a kšičiž w domje, kiž i čzichemu pschepytanju wutroby, i čzichemu šastupej do Božeho domu napomina. Haj, kšičiž je, kotryž móže šo i dobrym prawom ludowy kšičiž mjenowacz, dofelž žylemu ludej čzežko na tyle leži a jemu tak někotry bólny šwuf, haj šnano tež tak někotre „bėda“ wuwabja. W čzim wobšteji tónle ludowy kšičiž nascheho čzaša? W šatraschazej roštorhanošči nascheho luda, w hróšbnym wadženju wschelafich štronow, we wopravdže šastróžazej hidže šnapšcheczunych ludowych šlawow, kotraž šjawny a šnuzškonny měr mjes ludom nanajčežšeho pohroža. To je šawěrnje kšičiž sa nasch lud, na kotrymž ma wón wulku čzežu nješč. Njednyrbjal naš tónle kšičiž do čziščinny wješcz, so bychmy šebi jako kšchěščijeni pod kšičižom měrneho šěrschty ruzy šawda-wali i šwjatemu šwjassej měra a šebi šlubili, so chzemy jako bratsja w jednocže mjes šobu žiwi bycz a woštacž. To je nascha šwjata kšchěščijansta pschihšluchnošč dženknišchi pokutny džej. Šrjecž se wschěj gromotu, přecž se wschěj hidu, i šłóžnym wadženjom; pschetož se kšičiža na Golgatha kšičiž hłóž: „Nowu pschikasnju dam ja wam, so byšchče šo mjes šobu lubowali!“ — Šchtóž pał ma šwój wošebity kšičiž nješcz w šwojim domje, tón daj šo i tymle kšičižom wabicž do šwjateje čziščinny šastupa do šebje šameho,

tón pytaj a pruhuj w šwojej šamšnej wutrobje, šwojej šamšnej šandženoščzi, hacž wón njeje tónle kšičiž psches šamšnu winu šebi na šwojej ramjeni položil. Tajke pruhowanje šebje šameho psched woczomaj Wšchehowědomneho je lěpsche, dnyli wschitko škorženje a šdychowanje; pschetž wono naš i temu čzehnje, kotryž šranjene šawjasuje a hoi, i temu, kotryž nalemjenu ščinu njedolemi a žehliwy šužoh njewuhabnje, i temu, kotryž je prajil: „Šbóžni šu čzi šrudni, pschetož woni budža trošchtowani“, i temu, kotryž pschichoł je, so by pytal a šbóžne činił, šchtož šhubjene je. Duž, ty kšičižnoschěrjo, ty kšičižnoschěrka, woštaj šo škorženja, woštaj šo šdychowanja, šhladuj i njemu horje i čzichej ščěrpliwošczu, se šwjatym dowě-rijenom, potom njebudže tebe twój kšičiž wjazy čziščezcz, potom budže šo měr do twojeje wutroby wuliwacz, šłódky, čzichy měr, kotryž wěcznje woštawa.

F.

Na pokutnym duju.

(1. Šam. 3, 10.)

Knježe, rěcz! Twój wotročž šlyšchi,
Kiž šo we wutrobje tyšchi
Šswojich čzežkich hrěchow dla.
Rěcz! wón mjelczi, bološcz čzuje,
Dušche nusu woplakuje
A šo hrěchow wušnawa.

Rěcz, šo Tebi šlužicz mamy,
Žiwjenje čzi pošwjeczamy,
Š twojej hnadu pohnučzi.
Šdyž naš Twoja šmilnošč hrěje,
Dušcha šbóžny pokoj šmėje;
Šrěch ju wjazy njerudzi.

Wabi čželna žadoscz i nowa,
Njedžiwacz na Twoje šłowa,
Rěcz a šhoštaj, šudž Ty naš!
Wutorhú dušchu se štaženja
A móž Šhryšta wumoženja
Wjedž ju na njebeški kšwaš!

Rěcz, hdyž lubošcz i Tebi mrěwa,
So nam dušchu i nowa hrěwa
Šswjate płomjo njebeše.
Rěcz tež, jeli dwěl naš kšóczzi,
Kšičiž a horjo njebo mróczzi,
Daj nam prawe pošnacže.

Knježe, rěcz, hdyž hrěch naš jima,
Duch sa twojej hnadu pschima;
Njemjelcž tehdy, wodaj nam.
Psches krej Šhryšta wučziščeni
Šsmny my potom wobšboženi
Čzašnje jow a wěcznje tam!

K. A. Fiedler.

Monna.

Š čzicheho škutkowanja pobožnych žónškich w jich domach je hušto žyle njewuprajomne žohnowanje sa Knjesowu žyrkej wulha-džalo. Šswjaty japošchtol Šawoł wo měrje rěczzi pola šwojeho Timotheja, šo je wona předy bydlila w jeha wowzy Łoidže a w jeha macžeri Šunizy. (2. Šim. 1, 5.) Tu šlěduje druge do-štojne šnamjo i čzaša štareje žyrkwe.

Monna (tak rěšasche w šchtwórtym lěštotku žónšta w Šappa-dožistej w Małej Afiskej) bėšche šnamjo wopravdžiteje kšchěščijan-

steje mandželsteje a maczerje. Wona i nahladneje, hižom dawno kheseczijanskeje swójbny wukhadžesche a bēšche swēru w kheseczijanstwie so woczahnyła. Sejnny mandželski Srijehor (Gregor) pať, muž i jara wošebneho pokhoda, bēšche wot mlodošče njeskheseczijanskej stronje podaty. Srijehor mēšesche najčefnišche fastojnstwo w mēšče Nazianzu, swoje fastojnstwe pschisłuschnošče swēru dopjelnjesche a bēšche i žyła se wschēmi pocžinkami debjenn, kiž psched swētom čefneho muža wuczinja. To jene pať jemu žyłe pobrachowasche, pōsnacze hrēča a sjednanje i Bohom.

Nonny, tejele swērneje kheseczijanki, najhłubšche wutrobne žedženje bēšche, swojeho mandželsteho ja kheseczijanstwo dobyč. A duž bēšche to tež jejne wobstajne nutrne proščenje psched Bohom. Wschede wschēm wo jeho hnadnu pomoz sdychowasche, so by jejnemu kheseczijanskemu žiwjenju prawu swjeczisnu dať, so by horzo lubowaneho muža bóle hač psches słowa psches kłodženje ja tu najwyschschu lubošč, lubošč trojeničkeho Woha, dobyč. Sejna modlitwa bu psches proščenje a srosemjenje wuśłuchana. Hižom bēšche Srijehor móžny sacžisčez wot kheseczijanstwa psches něme předowanje žiwjenja jeho mandželsteje šhonil. Duž so jemu wudža, kaž by słowa psalma spēwał: „Sa swjēlam so teho, sčtož mi rēčane je, so pōndžem do Božeho doma“ (Ps. 122, 1.). Nad tym snutskownu wjēkelošč sacžu. Wón hōn swojei mandželstei powjedasche, a tuta jeho i žyłej mozu lubošče namoľwesche, so by Božemu hłošej na jeho duschu pošłuchať. Wōrsny na to bu wón psches khesčenizu do šhromadžisny Sejom Šhrysta pschijaty. Seho wobrocženje bēšche tať móžne, so jeho wjazny w swētnyh powoľanju njecerpijesche. Wón bu mēšchnil, a jako niž dolho po tym biskop, kiž bēšche jeho wufschēzil, semrē, bu ja jeho naślēdnika wuśwoleny, a ja biskopa w Nazianzu wuśwjećeny.

45 lēt je hišče swoje pastyrške fastojnstwo i mozu a i milošču, se swērnošču a wulkim žohnowanjom mēť hač do skoro sto lēt swojeje starobny. Modlitwa jeho žony a mile ducze jejneho kheseczijanskeho ducha, kiž bēšchej jeho přjōžny i žiwjenju sbudžilej, stej jeho tež potom, jako bēšche i biskopom, jeho žiwe dny pošlyjalej.

Srijehorjowe a Nonnyne mandželstwo bēšche dlējšchi čas bjes džēczi bylo. Pobožna macž swojeho přēnjeho narodženeho jako plōd swojich modlitwow wobhladowasche. Vēdy bēšche so bynt narodžil, duž jeho macž do žyrtwje na woltať donješe a scženške na malej rucžy položil, jeho tať do Snjesoweje služby swjeczō. Srijehor, kaž tutōn rēlasche, pošdžischo sławny žyrtwiny wōtz, je pošdžischo swójemu macžer husto i Hanu pschirunal, kotraž tež swojeho wot Woha wuproscheneho Samuela temu pošwjećil, kiž bēšche jeho jej daril. Hižo přjedy hač džēcžatko i wjedženju pschidžē, je hižo macžerne modlitwy se Šhrystuškej čehnichu. A jako móžesche wón lēdy powjedacž, wona hižo pocža jeho i pišmom stareho a noweho testamenta, w kotrymž bēšche jara domjaza, snateho činicz a i njeho jemu wschēdnje duchownu žyrbu podawacž. Wošebje jemu powjedasche, so je hižom sahe se scženšimi w ruzny pschi woltařu Snjesowej služby pošwjećeny. To wschitko hłuboki sacžisčez na mlodu wutrobu činjesche a hišče dale skutkowasche, jako bēšche mlodženz pschi wopytanju wučerňjom w Athenje temu wustajeny, so tam Snjesazemu pohanstwu dacž natyknycž. Modlitwy maczerje jeho stajne woblēhowachu.

Šdnyž čzesch Nonnu wopisacž, dyrbišch jejnu swójbny wopisacž. Wōh bēšche jej pošdžischo hišče dwē džēczi daril, byna a džowku, a tež tutej stej ja wopravdžitej kheseczijanskej snamjeni na wērje a žiwjenju sefrawilej. Šsyn, Casarius i mjenom, i wyšokej čzesčzi dozpi, bu kšēžorški domjazny lēkať, ale pschi najwyschschim blyščeju šboža a nawjedžitoščē jako rjane herbstwo jeho maczerje sprawnošč a ponižnošč wobkhowa, džowka, i mjenom Gorgonia ja macžerňmi stopami plēdžesche. Tōn Snjes džowku přjedy maczerje

i šebi domoj sawoľa. Na swójemu swjercž bēšche so wona kaž na swjedžēnski džēn hotowala, mandželsteho, džēczi a wschēch swojich wofolo loža šhromadžila. To bēšche swjatocžnošč, na kotrejž so tež stara macž wobdžēli. Sako so mrējaza hižom wjazny njesdasche dychacž, duž so hišče ras hubje hibaschtej a tele słowa schepaschtej: „Sa spju a ležu w mērje“. To so Nonnyne skutki, žiwi swēdžy jejneje wschitko pschewinjazeje wēžy. Sejnny bynt Srijehor swam jeje waschne se plēdowaznyh słowami wopische: Wona bēšche domjaza hospoša w Salomonowej myšli. We wschēch wēzach pošwchnju mandželstwa swójemu mandželstwu poddana, bē we wērnei pobožnošči jeho wučerka a wodžerka byla. Wona to čzesko doľonja, so wyšoku šdželanošč wošebje w pōsnacžu bōjšich wēzow a krutym swučowanju nutroščē, se wschēj starobliwosčju ja dom sjednocžil. Bēšche po domje džēlawa, šdasche so wo pobožnyh naložkach nicžo njewjedžicž. Bēšche w bōjšich wēzach, šdasche so jej kōžde semške wobstaranje něsčto zuse byč. Šola kōždeho bēšche žyła bjes džēlenja. Šhonjenja bēchu jej njewobmjesowane do wērjenje na mōž wērypoľneje modlitwy sacžčēpikē. Wona bēšche tať najpilnišcha modleťka a i modlenjom tež najhłubšche sacžowanje bolosče dla swojich a žylych čerpienjow pschewiny. Tať bēšche tajku mōž nad swojei duschu dobyla, so bē pschi wschēm šrudnym, sčtož by ju pošechlo, ženje žane škorženje njedala šašlyšchecž, přjedy hač so njebny Bohu ja to džakowala. Nanajmjenje mēšesche ja pschihodne, šhlyšny ronicž abo žarowanšu draštu so woblez na dnjach kheseczijanskeho wjēbela.

Nonna swojich pschēžiwu, kšiba přēnjonarodženeho niž. Najpřjedy bynt a džowka semrēschtať potom po dolhej čzesčej šhorosčzi nan. Wón semrē modližy, a najwjetšcha čzesč a lubošč jeho wofady ja nim i rowej džēšche. Mandželsteje swjercž bē jejneho žiwjenja hōdna. Bjes teho, so by byla wot šhorowatoščē abo starosče pošhilena, i modlitwy do žyrtwje krocžesche. Tu w Božim domje, kotryž bēšche jejny mandželski, doľholēny pastyr pschi nim, i wulkeho džēla swam natwaril, ju tōn Snjes i šebi sawoľa. Najškerje wot Božej rucžki šajata, so i jenej ruku ja woltať džeržesche, mjes tym so druhu i njebiešam pošbēhujo so modlesche a so i tymi słowami hromadu swjese: „Budž mi hnadny, kralo Šhryschče!“ Sejnny sławny bynt ja nej praji: „Šdnyž sčto kaž Nonna, modližy wumrje, potom ja njepšalam“.

M.

A potom?

A wērzazemu staremu mužej pschidžē ras šhwatajžny rychly mlodženz prajizy: „Wjēkel so so mnu, nano! Šo dolhim proščenju je mōj wuj swójemu dowolnošč dať: něť šmēm na wyšoku šchulu, so bych prawišna študowal. Něť je moje šbože hotowe!“ —

„Dobre, mōj šyno“, praji šary, „něť budžesch prawje pilnje wufnyč, ale — sčto potom?“ —

„Sa tšilēta pruhowanje wobsteju a wēšče se wschēj čzesčju šchulu wopuschčiwšchi do swojeho powoľanja šupju!“

„A potom?“ —

„Potom budu šebi wschju mōžnu próžu dawacž a je wschēj swēdomitoščju džēlacž, so budžēja ludžo wo mni daloko a šchēroko rēčecž, a wschitžy, wošebni a nižny budžēja mje pytač a swoje dowērjenje na mnje stajecž!“

„A potom?“

„Potom šebi něsčto wšbytkuju, budu bohaty muž, wosmu šebi čješnu mandželšku a šakožu swój dom!“

„A potom?“

„Potom swoje džēczi woczahnu, so budžē něsčto hōdne i nich, kōžde to, i čzemuž ma runje dary — a wone so derje poradža a šupja do nanowych štopjenow.“

„A potom?“

„Potom ho t měrej bynu, budu ho wješelicz nad sbožom
šwojich džěczi a wužiwacž jich luboscž a směju sbožowne stare dny.“

„A potom?“

„Potom? Nób, — pschezo njemóže cžlowjek na semi wostacž,
a hdy by to tež mohł, to sa njeho njeby žana dobrotu byla —
potom, haj potom — dyrbyju wumrjecž.“

„A potom?“ sawoła stary šašo, šapschija jeho sa ruku a
pohlada jemu do woczow: „Mój byno! **A potom?**“

Duž wobłědny mlodženž a pocža tschepjetacž, a šylš jemu
s woczow padachu. — „Měj džak, mój wótcze“, wón na pošledf
praji, „ja běch najwážnišchu wěž šabył, so je cžlowjeki po-
stajene junu wumrjecž a potom to šudženje. Ale wot nětka
na to ženje wjazy šabyčž nochžu!“ — S.

Cžlowjek myšli, Bóh wodži.

(Bokrəcəwanje.)

Ma lěcžo, w kotrymž bě ho psches wulku wodu telko škody
stalo, pschińdže rjana nashyma. Mlynk mějesche hišcže rjenišche
žně, hačž běšche ho nadžijał. Mlyn šašo džěšche a woda nje-
pobrachowasche. Tež šyma bě sa njeho dobra, so ženje šwjecžicž
njetrjebasche. Ludžo s daloka a s bliska t njemu žito wožachu, so
mějesche wobě ruzy polnej džělacž. Wón móžesche šwoje pola šašo
wobdžělacž a wobšycž. Žito mějesche dobru płacžišnu, so móžesche
w nalěcžu wjele brěmjenjow pschedacž a 300 tolet dolha wot-
płacžicž.

To wschitko mlynka wješelesche, so bě bóle špokojom; teho dla
by šebi myšlił, so njebudže nět dale, na wuczahowanje myšlicž. Ale
šly duch hišcže pschezo w nim džělasche. Wón nitomu ničžo nje-
prajesche, ale hdyž Šoralež Michala widžesche abo pola jeho šhěže
nimo džěšche, a na to špomni, so drje mohła junu jeho džowka
tudy s wofnom wonhladacž a „pomhaj Bóh, nano!“ prajicž, abo
hdyž ho s Kulkež Surjom něhdže trjechi a tón jemu t lubu rěcžesche,
so budže junu pschichodny nan šhudeho šhěžkarja, dha jemu Amerika
s nowa do myšlow a do wutrobny lěšesche.

Šo jutrach bě ho lěto minyło, so bě Měrschěz kmótr wuczahnył.
Tón bě šlubil, so chže s Ameriki pišacž, kať ho jemu dže a wschitko
na drobne rosprajicž, kajke je tam žiwjenje a hačž je wopravdže
wěrnó, so móže šebi jedyn tam bohatstwo nahromadžicž.

Wopravdže, jedyn džen šlubjeny a dawno docžakany list
s Ameriki na mišchtra mlynka pschińdže. W tym šamym Měrschěz
kmótr pišasche, so so jemu nanajlěpje dže. Najprjedy wo šwojim
pucžowanju tam powjedasche a njesamjelcžesche, so je jeho móřska
šhoroscž jara cžwilowala a so šu husto wichory jich do stracho-
scžow na morju pschinješle. Ma to wobšchěrnje wuložowasche, šcho
je widžak a kať je w Terašu wulki kručy kraja, wjetšchi dnžli žane
rhcžěrkublo w Šafkei, sa malo pienjes šebi kupil, kať wjele wołow,
kruwow, šwini ma, so pěšchi njekhodži, ale na konju jěcha a so na
hońtwu šhodži kať chže. Wón pišasche, so wschak dyrbyja wschitzu,
wón a jeho džěczi, pilnje wot ranja do wječzora džělacž, so ho pať
jich próža derje šaplacži, so žane dawki njetrjebaju dawacž a so ma
wscheho došcž, a so sa nětotre lěta, hdyž budža wschitke pola wob-
džělane, ho nadžija, bohathy muž byčž, kať žadyn jemjan w němškim
krajju. Š temu wón pschistaji, so je njedaloko wot njeho kručy
rjaneho kraja na pschedań, psches kotryž rěka běži, so dyrbi mlynk
jenož t njemu pschińcž a tón šebi kupicž a nowy mlyn s rěšakom
natwaricž, kiž by jemu šchwarny pienjes nješl, a so chže jemu se
šwojim šhonjenjom a s dobrej radu t pomozu štejecž.

Mlynk list niž jedyn kručž, ale t najmjenšchemu džěšacž kručž
cžitasche. To bě woda na jeho mlyn, to ho jemu lubjesche. Ma
to jón šwojei žonje a džěcžom prijódcžitasche. Wschědnje pola

wobjeda a wječzerje ho wo tym, šchož w nim štejesche, rěcžesche
a cžim bóle dosta wotmyšlenje móž: tam do Ameriki dyrbimy, jeli
so šmy mudri. Mlynkowa, kotraž bě do teho cžaša wot wu-
cžehnjena wotradžala, šapocža šama do teho wěricž, so bychu ho
tam lěpje měli. Šólzy, kotřiž radu t wojaťam nječachu, nanej
pschihłowowachu. Šenož wboha Šańžka płakasche w potajnym
někotru šylšycžku, hdyž na to špominasche, so budže šwojeho lubo-
waneho Michala wopušcžicž dyrbjecž.

S jenyh šłowom: we Čžornakež mlynje bě to wobšamtnjena
wěž, so ma ho do Ameriki cžahnyčž. Mlynk žaneho měra wjazy
njemějesche. Wón by najradšcho hižom jutje cžahnył, hdy by
dženža mohł šwoju wěž pschedacž.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šańženu njedželu mějesche ho dwoje šapokasanje knješow
duchowneju w šerbskimaj wošadomaj. Šnjes duchowny Šschizjan,
kiž je lěto s pomoznym duchownym w Budestezach byl, bu na město
njeboh knjesa šararja Šarbarja jako šarať Škotecžanskeje wošady ša-
pokasany. Šapokasanje mějesche ho w přěnich němškich kemschach
rano psches knjesa tajneho žyrkwinskeho radžicžela Meiera w pschi-
tomnosčzi knjesa primarija Wjazki s Budyščina a t šararja Wicžasa
s Šošacžiz. W druhim šerbskim kemschenju noweho knjesa šararja
knjes šarať Wicžas, kiž je duchowne šastaranje Škotecžanskeje wošady
wot minjenja knjesa šararja Šarbarja wobštaracž měł, šerbskej
wošadze pschedstaji. Tu šamu njedželu mějesche ho šapokasanje
noweho pomozneho duchowneho, knjesa kandidaty Wojza, w Bude-
ščanskej wošadze. Dolež mějesche knjes tajny žyrkwinski radžicžel
w Škotecach šapokasanje, njemóžesche šam w Budestezach byčž. Šnjes
Wojz došta teho dla duchownu šwjecžišnu psches knjesa šararja
Domaschku w šerbskim kemschenju a bu do šwojeho šastojństwa
šapokasany. W němškim kemschenju jeho knjes šarať Šada psched-
staji. Bóh luby Šnjes žohnuj škutkowanje teju duchowpastyrjow
w jeju šastojństwie!

— W bližšchim cžašu směja ho nowowólby do šafškeho šejma.
Duž směje ho tež nowowólba we wokrješu, kotryž našch šerbski
šapóšlanž Šoba šastupuje. Wly wěmy, kať šmužicže je knjes Šoba
naš Ššerbow šastupowal a duž budžemy wěšcže muž pschi mužu
sa njeho šastupicž, so ho s nowa wušwoli.

— We šafskej Šužizy ho hišcže nowy wucžěški šeminar ša-
ložil. Wšchnosčž chže jón do Wiskopiz položicž. Wšchěžiwu temu
pať město Šamjenž šylnje wojuje, dolež je, kať wošewi, hižom
dawno wo šeminar prošyło. Duž chže město Šamjenž na šejmje
pschěčiwu temu wuštipicž, so bychu Wiskopizy šeminar dostale a
Šamjenž šamo šašo nasad wostal.

— Šróštwu. Njedželu Šatara, 10. měrza, dopokdnja 1/2 12
hodž. ma ho w šchiznej žyrkwi w Draždžanach šašo šerbske
kemschenje s wudžělenjom Božeho wotšafanja. Přědowanje směje
knjes šarať Domaschka s Budestez, šwj. špowjedž pať t šarať
dr. Šjencž s Wjelecžina. Wschitzu, kiž maja šnatych w Draždža-
nach a wokolnosčzi, šarschi, kiž maju tam džěczi, chžyli jim hnydom
tuto šerbske kemschenje šjewicž a jich šwěru prošycž a napominacž,
so bychu jo wophtali. W husto šchytowanjapokajnym wobšhadže
chžedža tute šerbske kemschenja sa našchich lubnych Ššerbow w zušbje
byčž móžny šwjašl, kiž jich kóžde lěto wjazy kručž s nowa se šarschi-
škim domom a se šerbskim krajom, s wěru jich džěcžatstwa a
s Wožim kraleštwom šwježe. Duž, lubi Ššerbja, pišajcže hnydom,
so by kóždy Ššerb w zušbje s cžašom wo Božej šlužbje w lubej
macžernej rěcži šhonil.